

Νίκος Μιχαλόπουλος

Θες να παίξουμε;

...όμως, όλα τα πράγματα
στη ζωή δεν είναι παιχνίδι...

ΕΙΚΟΝΕΣ
Μιχάλης Λουκιανός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΓΚΥΡΑ

Διορθώσεις: Νέστορας Χούνος
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Νεοκλής Δελέγκος
Σελιδοποίηση: Ευθύμης Δημουλάς

© 2016 ΝΙΚΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
& ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.
Λάμπρου Κατσώνη 271 & Γεωργίου Παπανδρέου - Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 13562
Τηλ.: 210 2693800-4 • Fax: 210 2693806-7
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα, Τ.Κ. 10681
Τηλ.: 210 3837667 • Fax: 210 3837066
www.e-agyra.gr • e-mail: info@e-agyra.gr

ISBN: 978-960-547-313-6

Χώρα προέλευσης: Ελλάδα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οποιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

Νίκος Μιχαλόπουλος

Θες να παίξουμε;

...όμως, όλα τα
πράγματα στη ζωή
δεν είναι παιχνίδι...

Εικόνες: Μιχάλης Λουκιανός

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Όταν γυρίζω πίσω θυμάμαι ένα παιδί μοναχικό, που δεν έπαιζε πολύ με τους συμμαθητές του και προκαλούσε την ανησυχία των δασκάλων του.

Θυμάμαι ένα παιδί παχουλό, που δεν έβγαζε την μπλούζα του στη θάλασσα και δεχόταν τις ειρωνείες των πάντων.

Θυμάμαι ένα παιδί, που ήθελε να γίνει αθλητής, αλλά το έλεγαν ατάλαντο.

Κάποιες φορές η μοναξιά, η ειρωνεία, τα αρνητικά σχόλια, τα «δεν», τα «ποτέ» τα «όχι» άρχισαν να γίνονται πειράγματα, ενοχλήσεις, φωνές, πίεση, βία. Οι μεγάλοι ήταν πολύ αυστηροί. Οι συνομήλικοι πολύ σκληροί.

Όπως ακριβώς όλοι τους είχαν εκπαιδευτεί.

Το παιδί εκείνο δεν μιλούσε. Ήθελε να απομονωθεί, να παλέψει μόνο του, να αποδείξει. Κάποιες φορές και να εξαφανιστεί.

Σήμερα το παιδί εκείνο αποφάσισε να μιλήσει.

Αφιερωμένο σε όλα εκείνα τα παιδιά που, διαβάζοντας αυτό το βιβλίο, θα αποφασίσουν να μιλήσουν.

N.M.

Η ΖΩΗ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ

ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ...

ΟΜΩΣ,

ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΧΝΙΔΙ...

4 χρόνια πριν... ... Σε κάποια κατασκήνωση

Η σκιά μπροστά στα μάτια του μεγάλωνε επικίνδυνα. Και ο ίδιος αισθανόταν μικρός. Όταν γύρισε να κοιτάξει το σώμα που στεκόταν μπροστά του, ήταν πράγματι μεγάλο και γνώριμο. Ανήκε στο ίδιο πρόσωπο, που δυο βδομάδες τώρα, όσο κράτησε το όνειρο της κατασκήνωσης δηλαδή, του το είχε μετατρέψει σε εφιάλτη.

Οι εντολές ήταν πάντα οι ίδιες. Ο τόνος της φωνής ανατριχιαστικός και τα χρόνια που τους χώριζαν πολλά.

Είσαι το σκλαβάκι μου.

Όταν λέω κάτι είναι διαταγή.

Δεν με κοιτάς ποτέ στα μάτια.
Τα σκουλήκια δεν σηκώνουν κεφάλι από το έδαφος.

Ο καλύτερος τρόπος να μου γυαλίσεις τα παπούτσια είναι με τη γλώσσα σου.
Δεν τα είπαμε αυτά;

Όταν λέω πήδα, πηδάς κι όταν λέω τρέχα, τρέχεις.
Τώρα λέω γέλα. Γέλα, ρε!

Ο μικρούλης μέτραγε τις ώρες να τελειώσει το μαρτύριο. Το ημερολόγιο έγραφε την τελευταία μέρα. Στον αποχαιρετισμό, στην πόρτα της κατασκήνωσης, μόλις τα μάτια του συναντήθηκαν με του αρχηγού του ένωσε να λυγίζει. Ο χυμός γλίστρησε από το χέρι του και λέρωσε τα παπούτσια όλων.

- Πρόσεχε, παιδί μου.
Κοίτα πώς έκανες
τον «αρχηγό» σου,

είπε ανήσυχος ο πατέρας του.

Δεν έγινε τίποτα. Θα τα καθαρίσω.

Ε, μικρούλη;
Είναι ο μικρούλης μας.
Μην ανησυχείτε,

βιάστηκε δήθεν να τον υπερασπιστεί ο «αρχηγός».

Μέσα στην ασφάλεια του χεριού του πατέρα του, ο μικρός μονολόγησε ψιθυριστά:

«Κάποτε θα σε εκδικηθώ».

Και πίστεψε πως το έκανε. Τη γεύση του χυμού που δεν ήπие, δεν την ξέχασε ποτέ.

Κάποια στιγμή άλλαξε και το όνομά του. Του άρεσε να συστήνεται ως Νταής.

... Σε κάποιο στάδιο

Για άλλη μια φορά νόμιζε πως θα σκάσει. Δεν είχε κάνει περισσότερο από μισό γύρο και νόμιζε πως είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Το μισούσε το στάδιο. Την μισούσε τη γυμναστική. Τα μισούσε όλα. Τον εαυτό του όμως τον μισούσε περισσότερο. Από παντού άκουγε τις ίδιες λέξεις.

Τι κάνει ο παχουλούλης;

Θα φάει κι ο γεματούτσικος;
Πόσα κιλά είναι ο χοντρούλης;

Βγάλε την μπλούζα σου,
παιδί μου, για να να κολυμπήσεις...

Δεν έχουμε νούμερο
για τον γεματούλη...